

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2018/2002**(2018. gada 11. decembris),****ar ko groza Direktīvu 2012/27/ES par energoefektivitāti****(Dokuments attiecas uz EEZ)**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 194. panta 2. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Energoieprasījuma ierobežošana ir viens no Komisijas 2015. gada 25. februārī pieņemtās Enerģētikas savienības stratēģijas "Pamatstratēģija spēcīgai Enerģētikas savienībai ar tālredzīgu klimata pārmaiņu politiku" pieciem darba virzieniem. Energoefektivitātes uzlabošana visā enerģijas ķēdē, tostarp tās ražošanā, pārvadē, sadalē un galapatēriņā, sniegs labumu videi, uzlabos gaisa kvalitāti un sabiedrības veselību, samazinās siltumnīcefekta gāzu emisijas, uzlabos enerģētisko drošību, samazinot atkarību no enerģijas importa no valstīm ārpus Savienības, samazinās enerģijas izmaksas mājāsaimniecībām un uzņēmumiem, palīdzēs mazināt enerģētisko nabadzību un vairo konkurētspēju, darbavietas un saimniecisko darbību visā tautsaimniecībā, tādējādi uzlabojot iedzīvotāju dzīves kvalitāti. Tas atbilst saistībām, ko Savienība uzņēmusies gan Enerģētikas savienības satvarā, gan globālās klimata pārmaiņu apkarošanas programmas kontekstā, kura ar 2015. gada Parīzes nolīgumu iedibināta pēc Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām Pušu konferences 21. sesijas ⁽⁴⁾ ("Parīzes nolīgums"); ar šīm saistībām nosaka, ka globālās vidējās temperatūras pieaugums salīdzinājumā ar pirmsindustriālā laikmeta līmeni būtu jānotur krietni zem 2 °C un ka būtu jācensas ierobežot temperatūras pieaugumu līdz 1,5 °C.
- (2) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/27/ES ⁽⁵⁾ ir viens no soļiem ceļā uz enerģētikas savienību, un tā paredz, ka pret energoefektivitāti jāattiecas kā pret pilnvērtīgu energoresursu. Nosakot jaunus noteikumus attiecībā uz piegādes pusi un citām politikas jomām, vajadzētu ievērot principu "energoefektivitāte pirmajā vietā". Komisijai būtu jānodrošina, ka energoefektivitāte un pieprasījuma reakcija var konkurēt ar ražošanas jaudām ar vienlīdzīgiem nosacījumiem. Kad tiek pieņemti lēmumi, kas skar energosistēmu plānošanu vai finansēšanu, jāņem vērā energoefektivitāte. Energoefektivitātes uzlabojumi ir jāveic, ja tie ir rentablāki par līdzvērtīgiem piegādes puses pasākumiem. Tam vajadzētu palīdzēt izmantot daudzskaitlīgos ieguvumus, ko energoefektivitāte sniedz Savienībai, īpaši iedzīvotājiem un uzņēmumiem.
- (3) Energoefektivitāte būtu jāuzskata par būtisku elementu un prioritāru apsvērumu turpmākajos lēmumos par investīcijām Savienības enerģētikas infrastruktūrā.
- (4) Lai sasniegtu vērienīgu energoefektivitātes mērķi, ir jānovērš šķēršļi, nolūkā atvieglot investēšanu energoefektivitātes pasākumos. Solis minētajā virzienā ir *Eurostat* 2017. gada 19. septembra precizējums par to, kā reģistrēt energoefektivitātes līgumus nacionālajos kontos, kas novērš neskaidrības un atvieglo šādu līgumu izmantošanu.

⁽¹⁾ OV C 246, 28.7.2017., 42. lpp.⁽²⁾ OV C 342, 12.10.2017., 119. lpp.⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2018. gada 13. novembra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2018. gada 4. decembra lēmums.⁽⁴⁾ OV L 282, 19.10.2016., 4. lpp.⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/27/ES (2012. gada 25. oktobris) par energoefektivitāti, ar ko groza Direktīvas 2009/125/EK un 2010/30/ES un atceļ Direktīvas 2004/8/EK un 2006/32/EK (OV L 315, 14.11.2012., 1. lpp.).

- (5) Eiropadome 2014. gada 23. un 24. oktobrī atbalstīja energoefektivitātes mērķi Savienības līmenī 2030. gadam – 27 %, kas līdz 2020. gadam vēl jāpārskata, orientējoties uz 30 % mērķi Savienības līmenī. Eiropas Parlaments 2015. gada 15. decembra rezolūcijā “Virzība uz Eiropas enerģētikas savienību” aicināja Komisiju izvērtēt arī to, cik reāli ir iespējams tādā pašā laika periodā sasniegt energoefektivitātes mērķi 40 % apmērā. Tādēļ ir lietderīgi grozīt Direktīvu 2012/27/ES, lai to pielāgotu 2030. gada perspektīvai.
- (6) Ar vismaz 32,5 % mērķi 2030. gadam būtu skaidri jāparedz, ka Savienībai tās līmenī ir jāasniedz savi nospraustie energoefektivitātes mērķi, kas izteikti kā primārās enerģijas patēriņš un/vai enerģijas galapatēriņš. 2007. gadā veiktās projekcijas rādīja, ka 2030. gadā primārās enerģijas patēriņš būs 1 887 Mtoe un enerģijas galapatēriņš – 1 416 Mtoe. 32,5 % samazinājums ir attiecīgi 1 273 Mtoe un 956 Mtoe 2030. gadā. Līdz 2023. gadam Komisijai minētais mērķis – kuram ir tāds pats raksturs kā mērķim, kuru Savienība noteikusi 2020. gadam, – būtu jāizvērtē, lai to koriģētu augšupēji būtisku izmaksu samazinājumu gadījumā vai tad, ja tas ir nepieciešams, lai izpildītu Savienības starptautiskās saistības dekarbonizācijas jomā. 2020. un 2030. gada perspektīvā nav saistošu mērķu dalībvalstu līmenī, un arī turpmāk nebūtu jāierobežo dalībvalstu rīcības brīvība – savu valsts devumu noteikt, pamatojoties vai nu uz primārās enerģijas patēriņu vai enerģijas galapatēriņu, vai primārās enerģijas ietaupījumu vai enerģijas galaietaupījumu, vai arī pamatojoties uz energointensitāti. Dalībvalstīm savu indikatīvo valsts energoefektivitātes devumu būtu jānosaka, ņemot vērā, ka 2030. gadā Savienības energopatēriņš nedrīkst pārsniegt 1 273 Mtoe primārās enerģijas patēriņa un/vai 956 Mtoe enerģijas galapatēriņa. Tas nozīmē, ka Savienībā primārās enerģijas patēriņš būtu jāsamazina par 26 % un enerģijas galapatēriņš par 20 % salīdzinājumā ar 2005. gada līmeni. Ir nepieciešams regulāri novērtēt virzību uz Savienības 2030. gadam izvirzīto mērķu sasniegšanu, un attiecīga prasība ir paredzēta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2018/1999 ⁽¹⁾.
- (7) Energosistēmu darbības efektivitāti konkrētajā brīdī ietekmē spēja netraucēti un elastīgi piegādāt tīklā enerģiju, kas ražota no dažādiem avotiem – ar dažādas pakāpes inerci un darbības uzsākšanas laikiem. Uzlabojot minēto efektivitāti, varēs labāk izmantot atjaunojamo energoresursu enerģiju.
- (8) Energoefektivitātes uzlabojumi var palīdzēt sasniegt augstāku ekonomikas produktivitāti. Dalībvalstīm un Savienībai būtu jāietecas enerģijas patēriņu samazināt neatkarīgi no ekonomiskās izaugsmes līmeņa.
- (9) Dalībvalstu pienākums izveidot ilgtermiņa stratēģijas, kā piesaistīt investīcijas un veicināt valsts ēku fonda renovāciju, un par tām ziņot Komisijai, ir jāsvīturo no Direktīvas 2012/27/ES un jāiekļauj Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2010/31/ES ⁽²⁾, kur minētais pienākums saderas ar ilgtermiņa plāniem attiecībā uz gandrīz nulles enerģijas ēkām (GNEĒ) un ēku dekarbonizāciju.
- (10) Ņemot vērā klimata un enerģētikas politikas satvaru laikposmam līdz 2030. gadam, Direktīvā 2012/27/ES noteiktajam enerģijas ietaupījumu pienākumam būtu jāsauglabājas arī pēc 2020. gada. Minētā pagarīnāšana dotu lielāku stabilitāti investoriem un tādējādi veicinās ilgtermiņa investīcijas un ilgtermiņa energoefektivitātes pasākumus, piemēram, ēku pilnīgu renovāciju, lai sasniegtu ilgtermiņa mērķi – veicināt esošo ēku rentablu pārveidi par GNEĒ. Enerģijas ietaupījumu pienākumam ir svarīga loma, radot vietēju izaugsmi un darbvietas, un tas būtu jāsauglabā, lai nodrošinātu, ka Savienība var sasniegt savus enerģētikas un klimata mērķus, radot papildu iespējas, un lai lauztu saikni starp energopatēriņu un izaugsmi. Sadarbība ar privāto sektoru ir svarīga, lai novērtētu, kādos apstākļos varētu izvērst privātas investīcijas energoefektivitātes projektos un attīstīt jaunus ieņēmumu modeļus inovācijai energoefektivitātes jomā.
- (11) Energoefektivitātes uzlabojumu pasākumiem ir arī pozitīva ietekme uz gaisa kvalitāti, jo energoefektīvākas ēkas palīdz samazināt pieprasījumu pēc apkures kurināmā, tostarp pēc cietā kurināmā. Energoefektivitātes pasākumi tāpēc palīdz uzlabot gaisa kvalitāti telpās un ārā un palīdz rentabli sasniegt Savienības gaisa kvalitātes politikas mērķus, jo īpaši tos, kas paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā (ES) 2016/2284 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1999 (2018. gada 11. decembris) par enerģētikas savienības un rīcības klimata politikas jomā pārvaldību un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 663/2009 un (EK) Nr. 715/2009, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 94/22/EK, 98/70/EK, 2009/31/EK, 2009/73/EK, 2010/31/ES, 2012/27/ES un 2013/30/ES, Padomes Direktīvas 2009/119/EK un (ES) 2015/652 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 525/2013 (skatīt šā *Oficiālā Vēstneša* 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/31/ES (2010. gada 19. maijs) par ēku energoefektivitāti (OV L 153, 18.6.2010., 13. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/2284 (2016. gada 14. decembris) par dažu gaisu piesārņojošo vielu valstu emisiju samazināšanu un ar ko groza Direktīvu 2003/35/EK un atceļ Direktīvu 2001/81/EK (OV L 344, 17.12.2016., 1. lpp.).

- (12) Dalībvalstīm ir jāsasniedz visam 2021.–2030. gada pienākuma laikposmam noteiktie kumulatīva enerģijas galapatēriņa ietaupījumi, kas līdzvērtīgi jauniem ikgadējiem ietaupījumiem vismaz 0,8 % apmērā no enerģijas galapatēriņa. Minēto prasību varētu izpildīt vai nu ar jauniem politikas pasākumiem, kas tiek pieņemti jaunajā pienākuma laikposmā no 2021. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim, vai ar jaunām atsevišķām, enerģijas ietaupījumus rosinošām darbībām, kas izriet no iepriekšējā periodā vai vēl pirms tam pieņemtiem politikas pasākumiem, ar noteikumu, ka enerģijas ietaupījumus rosinošās darbības tiek ieviestas jaunajā laikposmā. Minētajā nolūkā dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai izmantot energoefektivitātes pienākuma shēmu, alternatīvus politikas pasākumus vai arī abus no minētajiem. Turklāt būtu jāpiedāvā vairāki risinājumi, tostarp iespēja transportam izmantoto enerģiju pamata aprēķinā iekļaut pilnībā vai daļēji, lai dotu dalībvalstīm elastīgumu tajā, kā tās aprēķina savu enerģijas ietaupījumu apjomu, vienlaikus nodrošinot, ka tiek sasniegts prasītais kumulatīva enerģijas galapatēriņa ietaupījums, kas līdzvērtīgs jaunajam ikgadējam ietaupījumam vismaz 0,8 % apmērā.
- (13) Tomēr būtu nesamērīgi šādu prasību noteikt Kiprai un Maltai. Minēto mazo salu dalībvalstu enerģijas tirgum ir specifiskas iezīmes, kas būtiski ierobežo enerģijas ietaupījumu pienākuma izpildei pieejamo pasākumu klāstu, piemēram, tas, ka pastāv tikai viens elektrības sadales uzņēmums, nav dabasgāzes tīklu un centralizētas siltumapgādes un centralizētas aukstumapgādes sistēmas, kā arī naftas sadales uzņēmumi ir nelieli. Minētās specifiskās iezīmes papildina minēto dalībvalstu enerģijas tirgu mazais apjoms. Tāpēc Kiprai un Maltai būtu jāprasa panākt tikai tādu kumulatīvu enerģijas galapatēriņa ietaupījumu, kas līdzvērtīgs jaunam ietaupījumam 0,24 % apmērā no enerģijas galapatēriņa 2021.–2030. gada laikposmā.
- (14) Izmantojot pienākuma shēmu, dalībvalstīm, pamatojoties uz objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem, būtu jāizraugās atbildīgās puses no enerģijas sadales uzņēmumiem, enerģijas mazumtirdzniecības uzņēmumiem un transportlīdzekļu degvielas izplatītājiem vai transportlīdzekļu degvielas mazumtirdzniecības uzņēmumiem. Dažu kategoriju izraudzīšanās par šādiem izplatītājiem vai mazumtirdzniecības uzņēmumiem vai atbrīvojums no tā nebūtu jāuztver kā tāda, kas ir pretrunā nediskriminēšanas principam. Tādēļ dalībvalstis var izvēlēties, vai par atbildīgajām pusēm tiek izraudzīti šādi izplatītāji vai mazumtirdzniecības uzņēmumi, vai tikai dažas to kategorijas.
- (15) Dalībvalstu energoefektivitātes uzlabošanas pasākumus transporta jomā var ņemt vērā, lai sasniegtu savu enerģijas galapatēriņa ietaupījumu pienākumu. Šādi pasākumi ietver politikas pasākumus, ar kuriem cita starpā veicināt efektīvākus transportlīdzekļus, pāreju uz riteņbraukšanu, staigāšanu ar kājām un kolektīvo transportu vai tādu mobilitāti un pilsētvides plānošanu, ar ko samazina pieprasījumu pēc transporta. Turklāt iespējams izmantot arī shēmas, ar kurām paātrina jaunu un efektīvāku transportlīdzekļu izmantošanu, vai politikas, ar kurām veicina pāreju uz degvielām, kas sniedz labākus rezultātus un samazina izmantoto enerģijas daudzumu uz kilometru, ar noteikumu, ka ir nodrošināta atbilstība Direktīvas 2012/27/ES, kā tā grozīta ar šo direktīvu, V pielikumā izklāstītajiem būtiskuma un papildināmības noteikumiem. Šādiem pasākumiem attiecīgā gadījumā vajadzētu būt saskanīgiem ar dalībvalstu politikas regulējumiem, kas izveidoti, ievērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/94/ES⁽¹⁾.
- (16) Par rentablu veidu, kādā dalībvalstis var izpildīt savu enerģijas ietaupījuma pienākumu saskaņā ar Direktīvu 2012/27/ES, kā tā grozīta ar šo direktīvu, var uzskatīt pasākumus, kurus dalībvalstis veikušas, ievērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2018/842⁽²⁾, un kuri izraisa pārbaudāmu un izmērāmu vai aplēšamu energoefektivitātes uzlabojumu.
- (17) Kā alternatīvu prasībai atbildīgajām pusēm sasniegt kumulatīva enerģijas galapatēriņa ietaupījumu apjomu, kas prasīts 7. panta 1. punktā Direktīvā 2012/27/ES, kā tā grozīta ar šo direktīvu, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai savās pienākumu shēmās atļaut vai pieprasīt atbildīgajām pusēm ieguldīt valsts energoefektivitātes fondā.
- (18) Neskarot 7. panta 4. un 5. punktu, kas ieviesti ar šo direktīvu, dalībvalstīm un atbildīgajām pusēm būtu jāizmanto visi pieejamie līdzekļi un tehnoloģijas ar mērķi sasniegt prasītos kumulatīva enerģijas galapatēriņa ietaupījumus, tostarp veicinot ilgtspējīgas tehnoloģijas efektīvās centralizētās siltumapgādes un aukstumapgādes sistēmās, efektīvā siltumapgādes un aukstumapgādes infrastruktūrā un energoauditos vai līdzvērtīgās pārvaldes

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/94/ES (2014. gada 22. oktobris) par alternatīvo degvielu infrastruktūras ieviešanu (OV L 307, 28.10.2014., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/842 (2018. gada 30. maijs) par saistošiem ikgadējiem siltumnīcefekta gāzu emisiju samazinājumiem, kas dalībvalstīm jāpanāk no 2021. līdz 2030. gadam un kas dod ieguldījumu rīcībā klimata politikas jomā, lai izpildītu Parīzes nolīgumā paredzētās saistības, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 525/2013 (OV L 156, 19.6.2018., 26. lpp.).

sistēmās, ar noteikumu, ka deklarētie enerģijas ietaupījumi atbilst Direktīvas 2012/27/ES, kā tā grozīta ar šo direktīvu, 7. pantā un V pielikumā noteiktajām prasībām. Dalībvalstīm būtu jātiecas uz augstu elastīguma pakāpi alternatīvu politikas pasākumu izstrādē un īstenošanā.

- (19) Ilgtermiņa energoefektivitātes pasākumi turpinās nodrošināt enerģijas ietaupījumus arī pēc 2020. gada, tomēr, lai palīdzētu sasniegt Savienības 2030. gadam izvirzīto energoefektivitātes mērķi, ar minētajiem pasākumiem pēc 2020. gada būtu jāpanāk vēl jauni papildu ietaupījumi. No otras puses, pēc 2020. gada 31. decembra panāktos enerģijas ietaupījumus nebūtu jāieskaita kumulatīvajā enerģijas galapatēriņa ietaupījumā, kas jāpanāk periodā no 2014. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim.
- (20) Jaunie ietaupījumi būtu jāpanāk papildus status quo scenārijam, lai enerģijas ietaupījumu prasību sasniegšanā nebūtu ieskaitīti ietaupījumi, kuri būtu radušies jebkurā gadījumā. Lai aprēķinātu ieviesto pasākumu ietekmi, rezultātos būtu jāieskaita tikai neto ietaupījumus, ko mēra kā energopatēriņa izmaiņas, kuru tiešais iemesls ir attiecīgais energoefektivitātes pasākums. Lai aprēķinātu neto ietaupījumus, dalībvalstīm būtu jāizstrādā pamata scenārijs, kas apraksta, kā situācija attīstītos bez attiecīgā pasākuma. Attiecīgo politikas pasākumu būtu jāizvērtē attiecībā pret minēto scenāriju. Dalībvalstīm būtu jāņem vērā tas, ka tajā pašā laikposmā varētu tikt veikti arī citi politikas pasākumi, kas arī var ietekmēt enerģijas ietaupījumu apjomu, tāpēc ne visas pēc konkrēta politikas pasākuma ieviešanas novērotās pārmaiņas var attiecināt tikai uz minēto politikas pasākumu. Atbildīgo, iesaistīto vai pilnvaroto pušu darbībām būtu reāli jāsekmē to enerģijas ietaupījumu panākšana, kurus ieskaita rezultātos, lai nodrošinātu, ka ir izpildīta prasība, ka ietaupījumiem jābūt reāli saistītiem ar darbībām.
- (21) Aprēķinot enerģijas ietaupījumus, ir svarīgi attiecīgos gadījumos ņemt vērā visus enerģijas ķēdes posmus, lai palielinātu enerģijas ietaupījumu potenciālu elektroenerģijas pārvadē un sadalē.
- (22) Efektīva ūdensresursu apsaimniekošana var dot ievērojamu devumu enerģijas ietaupījumos. Ūdensapgādes un notekūdeņu nozares veido 3,5 % no visas elektroenerģijas pielietojuma Savienībā, un paredzams, ka minētais īpatsvars pieaugs. Tajā pašā laikā ūdens noplūdes veido 24 % no kopējā ūdens daudzuma, ko patērē Savienībā, un enerģētikas nozare ir lielākais ūdens patērētājs, veidojot 44 % no patērētā daudzuma. Būtu pilnībā jāizpēta enerģijas ietaupījumu potenciāls, kas rastos no viedo tehnoloģiju izmantošanas.
- (23) Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 9. pantu Savienības energoefektivitātes politikai jābūt iekļaujošai un tādējādi būtu jānodrošina energoefektivitātes pasākumu pieejamība enerģētiskās nabadzības skartiem patērētājiem. Ēku energoefektivitātes uzlabojumiem jo īpaši būtu jānāk par labu mazaizsargātajām māsājniecībām, arī tām, ko skar enerģētiskā nabadzība, un – attiecīgā gadījumā – personām, kas dzīvo sociālajos mājokļos. Dalībvalstis jau tagad var prasīt, lai atbildīgās puses savos enerģijas taupības pasākumos iestrādā arī sociālus mērķus saistībā ar enerģētisko nabadzību, un šo iespēju būtu jāattiecinā arī uz alternatīviem politikas pasākumiem un valstu energoefektivitātes fondiem un būtu jāpadara par pienākumu, vienlaikus ļaujot dalībvalstīm saglabāt pilnīgu rīcības brīvību tādos aspektos kā to apjoms, tvērums un saturs. Ja energoefektivitātes pienākuma shēma neatļauj pasākumus attiecībā uz atsevišķiem enerģijas patērētājiem, dalībvalsts enerģētiskās nabadzības mazināšanai var pieņemt pasākumus vienīgi alternatīvu politikas pasākumu veidā.
- (24) Aptuveni 50 miljonu māsājniecību Savienībā skar enerģētiskā nabadzība. Tādēļ energoefektivitātes pasākumiem ir jābūt svarīgākajam elementam ikvienā rentablā stratēģijā, kas izstrādāta, lai novērstu enerģētisko nabadzību un patērētāju neaizsargātību, un tie papildina sociālā nodrošinājuma politiku dalībvalstu līmenī. Lai nodrošinātu, ka energoefektivitātes pasākumi samazina irnieku enerģētisko nabadzību ilgtspējīgā veidā, būtu jāņem vērā šādu pasākumu rentabilitāte, kā arī īpašuma īpašnieku un irnieku iespējas to atļauties, un atbilstīgs finansiālais atbalsts šādiem pasākumiem būtu jānodrošina dalībvalstu līmenī. Saskaņā ar Parīzes nolīguma mērķiem viss Savienības ēku fonds ilgtermiņā ir jāpārveido par “gandrīz nulles enerģijas ēkām”. Pašreizējie ēku renovācijas rādītāji ir nepietiekami, un visgrūtāk ir sasniegt ēkas, kurās dzīvo iedzīvotāji ar zemiem ienākumiem, kurus skar enerģētiskā nabadzība. Tāpēc īpaši svarīgi ir šajā direktīvā noteiktie pasākumi attiecībā uz enerģijas ietaupījumu pienākumu, energoefektivitātes pienākuma shēmām un alternatīviem politikas pasākumiem.
- (25) Zemākus patērētāju izdevumus par enerģiju būtu jāpanāk, palīdzot patērētājiem samazināt enerģijas izmantošanu, samazinot enerģijas vajadzības ēkās un uzlabojot ierīču efektivitāti, kas būtu jākombinē ar tādu zema enerģijas līmeņa transporta veidu pieejamību, kuri ir integrēti ar sabiedrisko transportu un riteņbraukšanu.

- (26) Ir svarīgi uzlabot visu Savienības iedzīvotāju informētību par ieguvumiem no energoefektivitātes uzlabošanas un sniegt viņiem precīzu informāciju par to, kā to panākt. Energoefektivitātes uzlabošana ir ļoti svarīga arī Savienības energoapgādes drošībai, jo tā samazina Savienības atkarību no degvielas importa no trešām valstīm.
- (27) Izmaksām un ieguvumiem no visiem veiktajiem energoefektivitātes pasākumiem, tostarp atmaksāšanās periodiem, vajadzētu būt pilnībā pārredzamiem patērētājiem.
- (28) Īstenojot Direktīvu 2012/27/ES, kā tā grozīta ar šo direktīvu, un pieņemot citus pasākumus energoefektivitātes jomā, dalībvalstīm īpaša uzmanība būtu jāpievērš sinerģijai starp energoefektivitātes pasākumiem un efektīvu dabas resursu izmantošanu atbilstīgi aprites ekonomikas principiem.
- (29) Izmantojot jaunus uzņēmējdarbības modeļus un tehnoloģijas, dalībvalstīm būtu jācenšas veicināt un atvieglot energoefektivitātes pasākumu ieviešanu, tostarp izmantojot inovatīvus energopakalpojumus liela un maza apjoma lietotājiem.
- (30) Enerģētikas savienības un Siltumapgādes un aukstumapgādes stratēģijas kontekstā ir jānostiprina patērētāju minimālās tiesības saņemt precīzu, ticamu, skaidru un savlaicīgu informāciju par savu energopatēriņu, un tas pieder arī pie pasākumiem, kas izklāstīti Komisijas 2015. gada 15. jūlija paziņojumā "Uz patērētājiem orientēts jaunais kurss". Būtu jāgroza Direktīvas 2012/27/ES 9.–11. pants un VII pielikums, lai nodrošinātu biežākas un pilnīgākas informācijas par energopatēriņu saņemšanu, ja tehniski iespējams un rentabli, ņemot vērā uzstādītās uzskaites ierīces. Šī direktīva precizē, ka tas, vai dalītā uzskaitē ir vai nav rentabla, ir atkarīgs no tā, vai izmaksas ir samērīgas ar potenciālo enerģijas ietaupījumu. Novērtējot, vai dalītā uzskaitē ir rentabla, varētu ņemt vērā citu konkrētu, plānotu pasākumu, tādu kā jebkāda gaidāma renovācija, ietekmi kādā konkrētā ēkā.
- (31) Šī direktīva arī precizē, ka tiesībām, kas saistītas ar rēķinu sagatavošanu un rēķinu vai patēriņa informāciju, būtu jāattiecas uz patērētājiem, kas saņem centralizētas siltumapgādes, aukstumapgādes vai mājāsaimniecības karstā ūdens apgādes pakalpojumus, pat tad, ja tiem nav tiešas, individuālas līgumattiecības ar energopiegādātāju. Termina "galalietotājs" definīciju iespējams saprast tā, ka tā attiecas tikai uz fiziskām vai juridiskām personām, kuras iepērk enerģiju uz tieša, individuāla līguma pamata ar energopiegādātāju. Tādēļ attiecīgo noteikumu nolūkā būtu jāievieš termins "galaizmantotājs", lai apzīmētu plašāku patērētāju grupu, un kam papildus galalietotājiem, kas siltumapgādi, aukstumapgādi vai mājāsaimniecības karstā ūdens apgādi pērk personīgam galapatēriņam, būtu jāietver arī atsevišķu ēku vai daudzdzīvokļu vai daudzfunkcionālu ēku atsevišķu vienību iemītnieki, ja šādas vienības tiek apgādātas no centralizēta avota un ja iemītniekiem nav tieša vai individuāla līguma ar energopiegādātāju. Jēdzienam "dalītā uzskaitē" vajadzētu attiekties uz patēriņa mērīšanu šādu ēku atsevišķajās vienībās.
- (32) Lai panāktu uzskaites pārredzamību par siltumenerģijas individuālo patēriņu un tādējādi atvieglotu dalītās uzskaites ieviešanu, dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka pastāv pārredzami un publiski pieejami valsts noteikumi par to, kā sadala izmaksas par siltumenerģijas, aukstumapgādes enerģijas un mājāsaimniecības karstā ūdens patēriņu daudzdzīvokļu un daudzfunkcionālās ēkās. Papildus pārredzamībai dalībvalstis varētu apsvērt arī iespēju veikt pasākumus, ar ko stiprināt konkurenci dalītās uzskaites pakalpojumu sniegšanā, tādējādi palīdzot nodrošināt, ka jebkādas izmaksas, kas jāsedz galaizmantotājiem, ir saprātīgas.
- (33) Līdz 2020. gada 25. oktobrim jaunuzstādītajiem siltumskaitītājiem un siltummaksas sadalītājiem vajadzētu būt nolasāmiem attālināti, lai nodrošinātu rentablu un biežu patēriņa informācijas sniegšanu. Ar šo direktīvu veiktos grozījumus Direktīvā 2012/27/ES attiecībā uz siltumapgādes, aukstumapgādes un mājāsaimniecības karstā ūdens apgādes uzskaiti; siltumapgādes, aukstumapgādes un mājāsaimniecības karstā ūdens apgādes dalīto uzskaiti un izmaksu sadali; attālinātas nolasīšanas prasību; siltumapgādes, aukstumapgādes un mājāsaimniecības karstā ūdens apgādes rēķinu un patēriņa informāciju; maksu par piekļuvi siltumenerģijas, aukstumapgādes enerģijas un mājāsaimniecības karstā ūdens uzskaites un rēķinu un patēriņa informācijai un minimālajām prasībām attiecībā uz rēķiniem un siltumapgādes, aukstumapgādes un mājāsaimniecības karstā ūdens patēriņa informāciju iecerēts piemērot tikai centralizētai siltumapgādei, aukstumapgādei un mājāsaimniecības karstā ūdens apgādei. Dalībvalstis pašas var brīvi lemt, vai pa radioviļņiem nolasāmas (*walk-by* vai *drive-by*) tehnoloģijas ir jāuzskata par tādām, ko var nolasīt attālināti. Attālināti nolasāmām ierīcēm nav nepieciešama piekļuve atsevišķiem dzīvokļiem vai vienībām, lai veiktu nolasīšanu.
- (34) Dalībvalstīm būtu jāņem vērā tas, ka veiksmīgai jaunu energopatēriņa mērīšanas tehnoloģiju ieviešanai ir vajadzīgas pastiprinātas investīcijas gan izmantotāju, gan piegādātāju izglītībā un prasmēs.

- (35) Rēķinu informācija un gada kopsavilkumi ir svarīgi lietotāju informēšanas līdzekļi par viņu enerģijas patēriņu. Dati par patēriņu un izmaksām var sniegt arī citu informāciju, kas palīdz patērētājiem salīdzināt savu pašreizējo līgumu ar citiem piedāvājumiem, un izmantot sūdzību izskatīšanu un alternatīvus strīdu izšķiršanas mehānismus. Tomēr, ņemot vērā, ka strīdi par rēķiniem ir izplatīts patērētāju sūdzību cēlonis un faktors, kas veicina to, ka patērētāju apmierinātības un sadarbības ar saviem enerģijas pakalpojumu sniedzējiem līmenis pastāvīgi ir zems, rēķini ir jāpadara vienkāršāki, skaidrāki un saprotamāki, vienlaikus nodrošinot, ka atsevišķi instrumenti, piemēram, rēķina informācija, informācijas instrumenti un gada kopsavilkumi sniedz visu to informāciju, kas patērētājiem nepieciešama, lai regulētu savu enerģijas patēriņu, salīdzinātu piedāvājumus un mainītu piegādātājus.
- (36) Dalībvalstu pasākumi būtu jāatbalsta ar labi izstrādātiem un efektīviem Savienības finanšu instrumentiem, piemēram, ar Eiropas strukturālajiem un investīciju fondiem, Eiropas Stratēģisko investīciju fondu un ar Eiropas Investīciju bankas (EIB) un Eiropas Rekonstrukcijas un attīstības bankas (ERAB) finansējumu, kam būtu jāatbalsta investīcijas energoefektivitātē visos enerģijas ķēdes posmos un jāpiemēro visaptveroša izmaksu un ieguvumu analīze ar diferencētu diskonta likmju modeli. Finanšu atbalstā galvenā uzmanība būtu jāpievērš rentablām energoefektivitātes palielināšanas metodēm, kas nodrošinātu enerģijas patēriņa samazināšanu. EIB un ERAB kopā ar valstu atbilstību veicinošām bankām būtu jāizstrādā, jāsaprot un jāfinansē programmas un projekti energoefektivitātes nozarē, tostarp arī enerģētiskās nabadzības skartām mājāsaimniecībām.
- (37) Lai būtu iespējams atjaunināt Direktīvas 2012/27/ES pielikumus un saskaņotās efektivitātes atsaucēs vērtības, ir jāpagarina Komisijai piešķirtās deleģētās pilnvaras. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī, un lai minētās apspriešanās tiktu rīkotas saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu⁽¹⁾. Jo īpaši, lai deleģēto aktu sagatavošanā nodrošinātu vienādu dalību, Eiropas Parlaments un Padome visus dokumentus saņem vienlaicīgi ar dalībvalstu ekspertiem, un minēto iestāžu ekspertiem ir sistemātiska piekļuve Komisijas ekspertu grupu sanāksmēm, kurās notiek deleģēto aktu sagatavošana.
- (38) Lai būtu iespējams izvērtēt Direktīvas 2012/27/ES, kā tā grozīta ar šo direktīvu, efektivitāti, būtu jāievieš prasība veikt minētās direktīvas vispārēju izvērtēšanu un iesniegt ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei līdz 2024. gada 28. februārim. Minētais izvērtējums būtu jāveic pēc Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām globālās izsvēršanas 2023. gadā, lai ļautu pielāgoties šim procesam, ņemot vērā arī ekonomikas un inovācijas attīstību.
- (39) Vietējām un reģionālajām pašvaldībām būtu jāpiešķir vadoša loma Direktīvā 2012/27/ES noteikto pasākumu izstrādē un plānošanā, izpildē un novērtēšanā, lai tās spētu pienācīgi ņemt vērā savas klimata, kultūras un sabiedrības īpatnības.
- (40) Ņemot vērā tehnikas progresu un aizvien augošo atjaunojamo energoresursu īpatsvaru elektroenerģijas ražošanas sektorā, vajadzētu pārskatīt iepriekš noteiktu koeficientu attiecībā uz ietaupītajām elektroenerģijas kWh, lai atspoguļotu elektroenerģijas primārās enerģijas faktora (PEF) izmaiņas. To aprēķinu pamatā, ar kuriem atspoguļo PEF energoresursu struktūru, ir gada vidējās vērtības. Kodolelektroenerģijas un kodolsiltumenerģijas uzskaitē izmanto "fiziskās enerģijas satura" metodi, savukārt elektroenerģijas un siltumenerģijas ražošanā no fosilā kurināmā un biomasas izmanto "tehniskās pārveidošanas lietderības" metodi. No nededzināmiem atjaunojamiem energoresursiem iegūtas enerģijas uzskaitē izmanto tiešās ekvivalences metodi, kuras pamatā ir "kopējās primārās enerģijas" pieeja. Lai aprēķinātu primārās enerģijas īpatsvaru koģenerācijā saražotā elektroenerģijā, izmanto Direktīvas 2012/27/ES II pielikumā izklāstīto metodi. Tiek izmantota vidējā tirgus pozīcija, nevis marginālā pozīcija. Tiek pieņemts, ka nededzināmu atjaunojamo energoresursu pārveidošanas lietderība ir 100 %, ģeotermālo spēkstaciju pārveidošanas lietderība ir 10 %, bet kodolspēkstaciju pārveidošanas lietderība ir 33 %. Koģenerācijas kopējās efektivitātes aprēķina pamatā ir jaunākie Eurostat dati. Kas attiecas uz sistēmas robežām, visu energoavotu PEF ir 1. PEF vērtība attiecas uz 2018. gadu un tās pamatā ir dati, kas interpolēti no PRIMES atsaucēs scenārija jaunākās versijas 2015. un 2020. gadam, kas saskaņoti ar Eurostat datiem līdz 2016. gadam. Analīze aptver dalībvalstis un Norvēģiju. Datu kopa attiecībā uz Norvēģiju ir balstīta uz elektroenerģijas pārvades sistēmu operatoru Eiropas tīkla datiem.
- (41) Enerģijas ietaupījumus, kas izriet no Savienības tiesību aktu īstenošanas, nebūtu jāieskaita rezultātos, izņemot gadījumus, kad tie izriet no pasākuma, kas neaprobežojas ar attiecīgā Savienības tiesību akta prasību minimumu izpildi vien, proti, ja ar to tiek noteiktas stingrākas energoefektivitātes prasības dalībvalsts līmenī vai pasākums tiek piemērots plašāk, nekā prasīts. Ēkām ir būtisks potenciāls vēl vairāk palielināt energoefektivitāti, un ēku renovācija ir būtisks un ilgtermiņa faktors ar apjomrađiem ietaupījumiem, kas palielina enerģijas

(1) OVL 123, 12.5.2016., 1. lpp.

ietaupījumus. Tāpēc ir jāprecizē, ka visus tos enerģijas ietaupījumus, kas izriet no pasākumiem, kuru mērķis ir veicināt esošo ēku renovāciju, ir iespējams ieskaitīt rezultātos ar noteikumu, ka tie pārsniedz ietaupījumu, kas būtu noticis arī tad, ja politikas pasākuma nebūtu, un ar noteikumu, ka dalībvalsts pierāda, ka atbildīgā, iesaistītā vai pilnvarotā puse ir faktiski sekmējusi šādu enerģijas ietaupījumu panākšanu.

- (42) Saskaņā ar Enerģētikas savienības stratēģiju un labāka regulējuma principiem, lielāka nozīme būtu jāpiešķir monitoringa un verifikācijas noteikumiem energoefektivitātes pienākuma shēmu un alternatīvu politikas pasākumu īstenošanā, tostarp prasībai pārbaudīt statistiski reprezentatīvu pasākumu izlasi. Direktīvā 2012/27/ES, kā tā grozīta ar šo direktīvu, statistiski nozīmīga un reprezentatīva izlase no energoefektivitātes uzlabošanas pasākumiem būtu jāsaprot kā prasība izveidot attiecīgo enerģijas taupības pasākumu statistiskā kopuma apakškopu tā, lai tā precīzi atspoguļotu visu enerģijas taupības pasākumu visu attiecīgo kopumu un tādējādi ļautu izdarīt pamatoti uzticamus secinājumus par visa pasākumu kopuma uzticamību.
- (43) Enerģija, kas uz ēkām vai ēkās saražota, izmantojot atjaunojamo energoresursu tehnoloģijas, samazina no fosilā kurināmā piegādātās enerģijas apjomu. Energoatēriņa samazināšana un atjaunojamo energoresursu enerģijas izmantošana ēku sektorā ir svarīgi pasākumi, ar kuriem samazināt Savienības energoatkarību un siltumnīcefekta gāzu emisijas, jo īpaši, ņemot vērā 2030. gadam izvirzītos vērienīgos klimata un enerģētikas mērķus, kā arī vispārējās saistības, kuras Savienība uzņēmusies saistībā ar Parīzes nolīgumu. Sava kumulatīvā enerģijas ietaupījuma pienākuma nolūkā dalībvalstis savu enerģijas ietaupījumu prasību izpildē attiecīgā gadījumā var ņemt vērā enerģijas ietaupījumus no ēkās vai uz tām pašpatēriņam saražotās atjaunojamo energoresursu enerģijas.
- (44) Saskaņā ar Dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem ⁽¹⁾ dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (45) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus, proti, līdz 2020. gadam sasniegt Savienības noteiktos energoefektivitātes mērķus 20 % apmērā un līdz 2030. gadam – vismaz 32,5 % apmērā, un likt pamatus turpmākai energoefektivitātes uzlabošanai pēc minētajiem gadiem, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet rīcības mēroga un ietekmes dēļ to var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (46) Tāpēc attiecīgi būtu jāgroza Direktīva 2012/27/ES,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Direktīvu 2012/27/ES groza šādi:

- 1) direktīvas 1. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Ar šo direktīvu izveido kopēju pasākumu sistēmu energoefektivitātes veicināšanai Savienībā, lai nodrošinātu Savienības 2020. gadam izvirzīto 20 % energoefektivitātes pamatmērķu un 2030. gadam izvirzīto energoefektivitātes pamatmērķu – vismaz 32,5 % – sasniegšanu un liktu pamatus turpmākiem energoefektivitātes uzlabojumiem pēc minētajiem termiņiem.

Ar šo direktīvu paredz noteikumus, kas izstrādāti, lai novērstu šķēršļus enerģijas tirgū un pārvarētu tirgus nepilnības, kas kavē enerģijas piegādes un patēriņa efektivitāti, un tajā paredzēta indikatīvo valsts energoefektivitātes mērķu un devumu noteikšana 2020. gadam un 2030. gadam.

Ar šo direktīvu palīdz īstenot principu “energoefektivitāte pirmajā vietā”.”;

- 2) direktīvas 3. pantā pievieno šādus punktus:

“4. Komisija līdz 2022. gada 31. oktobrim izvērtē, vai Savienība ir sasniegusi savus 2020. gada energoefektivitātes pamatmērķus.

⁽¹⁾ OVC 369, 17.12.2011., 14. lpp.

5. Katra dalībvalsts nosaka indikatīvu valsts energoefektivitātes devumu šīs direktīvas 1. panta 1. punktā noteiktu Savienības mērķu 2030. gadam sasniegšanā saskaņā ar Regulas (ES) 2018/1999 (*) 4. un 6. pantu. Nosakot minētos devumus, dalībvalstis ņem vērā, ka 2030. gadā Savienības energopatēriņam jābūt ne lielākam par 1 273 Mtoe primārās enerģijas izteiksmē un/vai 956 Mtoe enerģijas galapatēriņa izteiksmē. Dalībvalstis par minētajiem devumiem paziņo Komisijai savu integrēto valsts enerģijas un klimata plānu ietvaros, kā minēts un saskaņā ar Regulas (ES) 2018/1999 3. un 7.–12. pantā.

6. Komisija izvērtē 1. panta 1. punktā noteiktos Savienības energoefektivitātes pamatmērķus 2030. gadam, lai līdz 2023. gadam iesniegtu tiesību akta priekšlikumu, ar kuru minētos mērķus augšupēji koriģētu tādu būtisku izmaksu samazinājumu gadījumā, kuru iemesls ir ekonomiskas un tehnoloģiskas norises, vai tad, ja tas ir nepieciešams, lai izpildītu Savienības starptautiskās saistības dekarbonizācijas jomā.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1999 (2018. gada 11. decembris) par enerģētikas savienības un rīcības klimata politikas jomā pārvaldību un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 663/2009 un (EK) Nr. 715/2009, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 94/22/EK, 98/70/EK, 2009/31/EK, 2009/73/EK, 2010/31/ES, 2012/27/ES un 2013/30/ES, Padomes Direktīvas 2009/119/EK un (ES) 2015/652 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 525/2013 (OV L 328, 21.12.2018., 1. lpp.).”;

3) direktīvas 7. pantu aizstāj ar šādu:

“7. pants

Energoekonomijas pienākums

1. Dalībvalstis sasniedz vismaz šādu kumulatīvu enerģijas galapatēriņa ietaupījumu:

- a) no 2014. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim – katru gadu jaunu ietaupījumu 1,5 % apmērā no ikgadējā enerģijas pārdošanas apjoma galalietotājiem, aprēķinot to kā vidējo no pēdējo triju gadu rādītājiem pirms 2013. gada 1. janvāra. Minētajā aprēķinā var daļēji vai pilnībā neiekļaut pārdotās enerģijas apjomu, ko izmanto transportam;
- b) no 2021. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim – katru gadu jaunu ietaupījumu 0,8 % apmērā no ikgadējā enerģijas galapatēriņa, aprēķinot to kā vidējo no pēdējo triju gadu rādītājiem pirms 2019. gada 1. janvāra. Atkāpjoties no šīs prasības, Kipra un Malta no 2021. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim katru gadu sasniedz jaunu ietaupījumu, kas līdzvērtīgs 0,24 % no ikgadējā enerģijas galapatēriņa, aprēķinot to kā vidējo no pēdējo triju gadu rādītājiem pirms 2019. gada 1. janvāra.

Dalībvalstis var ieskaitīt enerģijas ietaupījumus, kas izriet no politikas pasākumiem neatkarīgi no tā, vai tie ieviesti līdz 2020. gada 31. decembrim vai pēc tam, ar noteikumu, ka minētie pasākumi noveduši pie jaunām atsevišķām darbībām, kas tiek veiktas pēc 2020. gada 31. decembra.

Dalībvalstis turpina panākt jaunus ikgadējus ietaupījumus saskaņā ar pirmās daļas b) apakšpunktu desmit gadu periodos pēc 2030. gada, ja vien pārskatīšanā, ko Komisija veic līdz 2027. gadam un pēc tam reizi 10 gados, netiek secināts, ka tas nav vajadzīgs, lai sasniegtu Savienības 2050. gadam izvirzītos enerģētikas un klimata ilgtermiņa mērķus.

Dalībvalstis izlemj, kā jauno ietaupījumu aprēķināto apjomu sadalīt katrā pirmās daļas a) un b) apakšpunktā minētajā periodā, ar noteikumu, ka katra pienākuma laikposma beigās ir panākti prasītie kopējie kumulatīvie enerģijas galapatēriņa ietaupījumi.

2. Ar noteikumu, ka dalībvalstis sasniedz vismaz savu kumulatīvu enerģijas galapatēriņa ietaupījuma pienākumu, kas minēts 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktā, tās prasīto enerģijas ietaupījumu apjomu var aprēķināt vienā vai vairākos šādos veidos:

- a) enerģijas pārdošanas apjomam galalietotājiem vai enerģijas galapatēriņam, ko aprēķina kā vidējo no pēdējo triju gadu rādītājiem pirms 2019. gada 1. janvāra, piemērojot ikgadēju ietaupījumu likmi;
- b) pilnībā vai daļēji no pamata scenārija aprēķina izslēdzot enerģiju, ko izmanto transportam;
- c) izmantojot jebkuru no 4. punktā izklāstītajiem risinājumiem.

3. Ja dalībvalstis izmanto 2. punkta a), b) vai c) apakšpunktā paredzētās iespējas, tās nosaka:

- a) savu ikgadēju ietaupījumu likmi, kura tiks piemērota viņu kumulatīvā enerģijas galapatēriņa ietaupījuma aprēķināšanā un kura nodrošina, ka viņu neto enerģijas ietaupījuma galīgais apjoms nav zemāks par 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktā prasīto; un
- b) savu aprēķina pamata scenāriju, no kura daļēji vai pilnībā var tikt izslēgta transportam izmantotā enerģija.

4. Katra dalībvalsts, ievērojot 5. punktu, var:
- a) izdarīt 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā prasīto aprēķinu, izmantojot šādas vērtības: 1 % 2014. un 2015. gadā; 1,25 % 2016. un 2017. gadā; un 1,5 % 2018., 2019. un 2020. gadā;
  - b) aprēķinā neiekļaut visu to pārdotās enerģijas apjomu vai daļu no tā, kas Direktīvas 2003/87/EK I pielikumā uzskaitīto rūpniecisko darbību nolūkos izmantots 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā minētajā pienākuma laikposmā, vai visu to enerģijas galapatēriņa apjomu vai daļu no tā, kas Direktīvas 2003/87/EK I pielikumā uzskaitīto rūpniecisko darbību nolūkos patērēts minētās daļas b) apakšpunktā minētajā pienākuma laikposmā;
  - c) prasītajā enerģijas ietaupījumā ieskaitīt enerģijas ietaupījumu, kas, īstenojot 14. panta 4. punkta b) apakšpunktā, 14. panta 5. punktā un 15. panta 1.–6. punktā un 9. punktā paredzētās prasības, ir iegūts enerģijas pārveides, sadales un pārvades nozarēs, tostarp efektīvā centralizētas siltumapgādes un aukstumapgādes infrastruktūrā. Dalībvalstis informē Komisiju par politikas pasākumiem, ko tās paredzējušas veikt saskaņā ar šo punktu laikposmā no 2021. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim, savos integrētajos valsts enerģētikas un klimata plānos. Minēto pasākumu ietekmi aprēķina saskaņā ar V pielikumu un iekļauj minētajos plānos;
  - d) prasītajā enerģijas ietaupījumā ieskaitīt izmērāmu un verificējamu enerģijas ietaupījumu, kas gūts ar atsevišķām darbībām, kuras īsteno kopš 2008. gada 31. decembra un kuru ietekme joprojām būs manāma 2020. gadā attiecībā uz 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā minēto pienākuma laikposmu un pēc tam attiecībā uz 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktā minēto periodu;
  - e) prasītajā enerģijas ietaupījumā ieskaitīt enerģijas ietaupījumu, kas izriet no politikas pasākumiem, ar noteikumu, ka var pierādīt, ka minētie pasākumi noveduši pie atsevišķām darbībām, kas tiek veiktas no 2018. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim un dod ietaupījumus pēc 2020. gada 31. decembra;
  - f) prasītā enerģijas ietaupījuma aprēķinā neiekļaut 30 % no verificējamā tās enerģijas daudzuma, kas ēkās vai uz ēkām pašpatēriņam sarazota tādu politikas pasākumu rezultātā, ar kuriem veicina atjaunojamo energoresursu tehnoloģiju jaunuzstādīšanu;
  - g) prasītajā enerģijas ietaupījumā ieskaitīt enerģijas ietaupījumu, kas pārsniedz to enerģijas ietaupījumu, kas jāpanāk pienākuma laikposmā no 2014. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim, ar noteikumu, ka minētais ietaupījums gūts no atsevišķām darbībām, kuras veiktas saskaņā ar 7.a un 7.b punktā minētajiem politikas pasākumiem, par kuriem dalībvalstis paziņojušas savos valsts energoefektivitātes rīcības plānos un ziņojušas savos progresa ziņojumos saskaņā ar 24. pantu.
5. Dalībvalstis piemēro saskaņā ar 4. punktu izvēlētos variantus un to ietekmi aprēķina katram 1. punkta pirmās daļas a) un b) apakšpunktā minētajam laikposmam atsevišķi:
- a) lai aprēķinātu 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā minētajā pienākuma laikposmā panākamo enerģijas ietaupījumu, dalībvalstis var izmantot 4. punkta a)–d) apakšpunktu. Visi saskaņā ar 4. punktu izvēlētie varianti kopā nepārsniedz 25 % no 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā minētā enerģijas ietaupījuma apjoma;
  - b) lai aprēķinātu 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktā minētajā pienākuma laikposmā panākamo enerģijas ietaupījumu, dalībvalstis var izmantot 4. punkta b) līdz g) apakšpunktu ar noteikumu, ka 4. punkta d) apakšpunktā minētajām atsevišķajām darbībām būs verificējama un izmērāma ietekme arī pēc 2020. gada 31. decembra. Visi saskaņā ar 4. punktu izvēlētie varianti kopā neizraisa saskaņā ar 2. un 3. punktu aprēķinātā enerģijas ietaupījuma apjoma samazināšanos par vairāk nekā 35 %.
- Neatkarīgi no tā, vai dalībvalstis no sava aprēķina pamata scenārija pilnībā vai daļēji izslēdz enerģiju, ko izmanto transportam, vai izmanto kādu no 4. punktā uzskaitītajiem risinājumiem, tās nodrošina, ka aprēķinātais jauno ietaupījumu neto apjoms, kas sasniedzams enerģijas galapatēriņā pienākuma laikposmā no 2021. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim, nav zemāks par apjomu, ko iegūst, piemērojot 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunkta minēto ikgadējo ietaupījumu likmi.
6. Dalībvalstis savos integrētajos valsts enerģētikas un klimata plānos saskaņā ar Regulas (ES) 2018/1999 III pielikumu apraksta, kā tiek aprēķināts enerģijas ietaupījuma apjoms, kas sasniedzams laikposmā no 2021. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim, kurš minēts šā panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktā, un – attiecīgā gadījumā – paskaidro, kā tika noteikta ikgadējā ietaupījumu likme un aprēķina pamata scenārijs un kā un kādā mērā tika piemērotas šā panta 4. punktā minētās iespējas.
7. Pēc 2020. gada 31. decembra panāktos enerģijas ietaupījumus neieskaita prasītajā enerģijas ietaupījuma apjomā laikposmam no 2014. gada 1. janvāra līdz 2020. gada 31. decembrim.

8. Atkāpjoties no šā panta 1. punkta, tās dalībvalstis, kuras atbildīgajām pusēm ļauj izmantot 7.a panta 6. punkta b) apakšpunktā minēto iespēju, var šā panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunkta piemērošanas nolūkā ieskaitīt enerģijas ietaupījumus, kas panākti jebkurā konkrētā gadā pēc 2010. gada un pirms šā panta 1. punkta pirmās daļas a) apakšpunktā minētā pienākuma laikposma, tā, it kā minētie enerģijas ietaupījumi būtu panākti pēc 2013. gada 31. decembra un pirms 2021. gada 1. janvāra, ar noteikumu, ka ir ievēroti visi šādi apstākļi:

- a) energoefektivitātes pienākuma shēma bija spēkā kādā laikā no 2009. gada 31. decembra līdz 2014. gada 31. decembrim, un tā bija iekļauta dalībvalsts pirmajā valsts energoefektivitātes rīcības plānā, kas iesniegts saskaņā ar 24. panta 2. punktu;
- b) ietaupījumi tika radīti pienākuma shēmas satvarā;
- c) ietaupījumi tika aprēķināti saskaņā ar V pielikumu;
- d) valstu energoefektivitātes rīcības plānos saskaņā ar 24. panta 2. punktu ir ziņots par gadiem, par kuriem ietaupījumi tiek ieskaitīti kā panākti.

9. Dalībvalstis nodrošina, ka ietaupījumus, kas izriet no 7.a pantā, 7.b pantā un 20. panta 6. punktā minētajiem politikas pasākumiem, aprēķina saskaņā ar V pielikumu.

10. Dalībvalstis šā panta 1. punktā prasīto enerģijas ietaupījumu apjomu panāk, vai nu izveidojot 7.a pantā minēto energoefektivitātes pienākuma shēmu, vai pieņemot 7.b pantā minētos alternatīvos politikas pasākumus. Dalībvalstis energoefektivitātes pienākuma shēmu var kombinēt ar alternatīviem politikas pasākumiem.

11. Izstrādājot politikas pasākumus, kas paredzēti, lai izpildītu savus pienākumus panākt enerģijas ietaupījumus, dalībvalstis ņem vērā nepieciešamību mazināt enerģētisko nabadzību saskaņā ar to noteiktajiem kritērijiem, ņemot vērā savu pieejamo praksi šajā jomā, atbilstīgā apmērā nosakot, ka daļu no energoefektivitātes pasākumiem saskaņā ar viņu valsts energoefektivitātes pienākuma shēmām, alternatīviem politikas pasākumiem vai programmām vai pasākumiem, ko finansē no valsts energoefektivitātes fonda, prioritārā kārtā īsteno neaizsargāto mājāsaimniecību vidū, tostarp tajās, ko ietekmē enerģētiskā nabadzība, un – attiecīgā gadījumā – sociālajos mājokļos.

Šīs direktīvas kontekstā par to pasākumu iznākumu, kuru mērķis ir mazināt enerģētisko nabadzību, dalībvalstis iekļauj informāciju integrētajos valsts enerģijas un klimata progresa ziņojumos saskaņā ar Regulu (ES) 2018/1999.

12. Dalībvalstis pierāda, ka gadījumos, kad politikas pasākumu vai atsevišķu darbību ietekme pārklājas, nenotiek enerģijas ietaupījuma dubulta uzskaitē.”;

4) iekļauj šādus pantus:

“7.a pants

Energoefektivitātes pienākuma shēmas

1. Ja dalībvalstis nolemj izmantot energoefektivitātes pienākuma shēmu, lai izpildītu savas saistības panākt 7. panta 1. punktā noteikto ietaupījumu apjomu, tās nodrošina, ka šā panta 2. punktā minētās atbildīgās puses, kas darbojas katras dalībvalsts teritorijā, neskarot 7. panta 4. un 5. punktu, izpilda prasības par savu kumulatīvu enerģijas galapatēriņa ietaupījumu, kā izklāstīts 7. panta 1. punktā.

Attiecīgā gadījumā dalībvalstis var nolemt, ka atbildīgās puses panāk minētos ietaupījumus – pilnībā vai daļēji – kā ieguldījumu valsts energoefektivitātes fondā saskaņā ar 20. panta 6. punktu.

2. Dalībvalstis, pamatojoties uz objektīviem un nediskriminējošiem kritērijiem, izraugās atbildīgās puses no enerģijas sadales uzņēmumiem, enerģijas mazumtirdzniecības uzņēmumiem un transportlīdzekļu degvielas izplatītājiem vai transportlīdzekļu degvielas mazumtirdzniecības uzņēmumiem, kas darbojas to teritorijā. Pienākuma izpildei nepieciešamo enerģijas ietaupījumu apjomu dalībvalsts izraudzītās atbildīgās puses galalietotāju vidū panāk neatkarīgi no saskaņā ar 7. panta 1. punktu veiktā aprēķina, vai, ja dalībvalstis tā nolēmusi, ar sertificētiem ietaupījumiem, ko panākušas citas personas, kā izklāstīts šā panta 6. punkta a) apakšpunktā.

3. Ja enerģijas mazumtirdzniecības uzņēmumi ir izraudzīti kā atbildīgās puses saskaņā ar 2. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka, pildot savu pienākumu, enerģijas mazumtirdzniecības uzņēmumi nerada šķēršļus, kas traucē lietotājiem pāriet no viena piegādātāja pie otra.

4. No katras atbildīgās puses prasīto enerģijas ietaupījumu apjomu dalībvalstis izsaka vai nu kā enerģijas galapatēriņu, vai kā primārās enerģijas patēriņu. Prasītā enerģijas ietaupījumu apjoma izteikšanai izvēlēto metodi izmanto arī, lai aprēķinātu atbildīgo pušu deklarētos ietaupījumus. Piemēro IV pielikumā noteiktos pārrēķina koeficientus.

5. Dalībvalstis ievieš mērīšanas, kontroles un verifikācijas sistēmas, saskaņā ar kurām tiek veikta dokumentēta verifikācija attiecībā uz vismaz statistiski nozīmīgu un reprezentatīvu izlasi no atbildīgo pušu īstenotajiem energoefektivitātes uzlabošanas pasākumiem. Mērīšanu, kontroli un verifikāciju veic neatkarīgi no atbildīgajām pusēm.

6. Energoefektivitātes pienākuma shēmas ietvaros dalībvalstis var veikt vienu vai abas šādas darbības:

- a) atļaut atbildīgajām pusēm pienākumu izpildē ieskaitīt sertificētus enerģijas ietaupījumus, ko panākuši energopakalpojumu sniedzēji vai citas trešās puses, tostarp arī tad, ja atbildīgās puses pasākumus veicina ar citu valsts apstiprinātu struktūru vai publisko iestāžu starpniecību, un tas var notikt oficiālu partnerību ietvaros un var būt kombinācijā ar citiem finansējuma avotiem. Ja dalībvalstis to atļauj, tad tās nodrošina, ka enerģijas ietaupījumu sertificēšana notiek saskaņā ar dalībvalstīs ieviestu apstiprināšanas procesu, kurš ir skaidrs, pārredzams un visiem tirgus dalībniekiem pieejams un kura mērķis ir sertifikācijas izmaksu samazināšana;
- b) atļaut atbildīgajām pusēm ieskaitīt konkrētā gadā panāktus ietaupījumus tā, it kā tie būtu panākti vai nu kādā no iepriekšējiem četriem gadiem vai kādā no nākamajiem trim gadiem, ja netiek pārsniegts 7. panta 1. punktā minētā ietaupījumu laikposma beigu termiņš.

Dalībvalstis novērtē un attiecīgā gadījumā veic pasākumus, lai mazinātu ietekmi, ko energoefektivitātes pienākuma shēmu radītās tiešās un netiešās izmaksas atstāj uz starptautiskai konkurencei pakļautu energoietilpīgu nozaru konkurētspēju.

7. Reizi gadā dalībvalstis publicē katras atbildīgās puses vai atbildīgo pušu apakš kategorijas panāktos enerģijas ietaupījumus, kā arī kopējos shēmā panāktos ietaupījumus.

7.b pants

Alternatīvi politikas pasākumi

1. Ja dalībvalstis nolemj izmantot alternatīvus politikas pasākumus, lai izpildītu savas saistības panākt 7. panta 1. punktā noteikto ietaupījumu apjomu, neskarot 7. panta 4. un 5. punktu, tās nodrošina, ka saskaņā ar 7. panta 1. punktu prasītos enerģijas ietaupījumus sasniedz pie galalietotājiem.

2. Attiecībā uz visiem pasākumiem, kas nav nodokļu pasākumi, dalībvalstis ievieš mērīšanas, kontroles un verifikācijas sistēmas, saskaņā ar kurām dokumentēta verifikācija tiek veikta vismaz statistiski nozīmīgai un reprezentatīvai izlasei no iesaistīto vai pilnvaroto pušu īstenotajiem energoefektivitātes uzlabošanas pasākumiem. Mērīšanu, kontroli un verifikāciju veic neatkarīgi no iesaistītajām vai pilnvarotajām pusēm.”;

5) direktīvas 9. pantu groza šādi:

a) nosaukumu aizstāj ar šādu:

“Gāzes un elektroenerģijas uzskaitē”;

b) panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis nodrošina, lai elektroenerģijas un dabasgāzes galalietotājiem, ciktāl tas ir tehniski iespējams, finansiāli saprātīgi un samērīgi ar potenciālo enerģijas ietaupījumu, par konkurētspējīgu samaksu tiktu nodrošināti individuāli skaitītāji, kas precīzi atspoguļo viņu faktisko enerģijas patēriņu un sniedz informāciju par lietošanas faktisko laiku.”;

c) panta 3. punktu svītro;

6) iekļauj šādus pantus:

“9.a pants

Siltumapgādes, aukstumapgādes un māsaimniecības karstā ūdens apgādes uzskaitē

1. Dalībvalstis nodrošina, lai centralizētās siltumapgādes, centralizētās aukstumapgādes un māsaimniecības karstā ūdens apgādes galalietotājiem par konkurētspējīgu cenu tiktu nodrošināti skaitītāji, kas precīzi atspoguļo viņu faktisko enerģijas patēriņu.

2. Ja ēkas siltumapgāde, aukstumapgāde vai mājsaimniecības karstā ūdens apgāde tiek nodrošināta no centrāla avota, kas apkalpo vairākas ēkas vai no centralizētas siltumapgādes vai centralizētas aukstumapgādes sistēmas, tad skaitītāju uzstāda pie siltummaiņas vai piegādes punkta.

9.b pants

Siltumapgādes, aukstumapgādes un mājsaimniecības karstā ūdens apgādes dalītā uzskaitē un izmaksu sadale

1. Daudzdzīvokļu ēkās un daudzfunkcionālās ēkās, kuru siltumapgāde vai aukstumapgāde tiek nodrošināta no centrāla avota vai no centralizētas siltumapgādes vai centralizētas aukstumapgādes sistēmas, uzstāda individuālos skaitītājus, kas mēra siltumenerģijas vai aukstumapgādes enerģijas vai mājsaimniecības karstā ūdens patēriņu katrā ēkas vienībā, ja tas ir tehniski iespējami un rentabli tādā nozīmē, ka tas ir samērīgi attiecībā uz potenciālo enerģijas ietaupījumu.

Ja individuālu skaitītāju izmantošana nav tehniski iespējama vai nav rentabla, katrā ēkas vienībā siltumenerģijas patēriņa mērīšanai izmanto individuālus siltummaksas sadalītājus, ar kuriem mēra siltumenerģijas patēriņu katrā radiatorā, ja vien attiecīgā dalībvalsts nav pierādījusi, ka šādu siltummaksas sadalītāju uzstādīšana nebūtu rentabla. Tādos gadījumos var apsvērt alternatīvas rentablas metodes siltumenerģijas patēriņa uzskaitēi. Katra dalībvalsts skaidri nosaka un publicē vispārējos kritērijus, metodes un/vai procedūras, lai noteiktu, pie kādiem to uzskata par tehniski neiespējamu vai nerentablu.

2. Jaunās daudzdzīvokļu ēkās un jaunu daudzfunkcionālu ēku dzīvojamajā daļās, kuras ir aprīkotas ar centrālu mājsaimniecības karstā ūdens uzsildīšanas avotu vai kuru siltumapgāde tiek nodrošināta no centralizētām siltumapgādes sistēmām, neatkarīgi no 1. punkta pirmās daļas uzstāda individuālos skaitītājus mājsaimniecības karstajam ūdenim.

3. Ja siltumapgāde un aukstumapgāde daudzdzīvokļu vai daudzfunkcionālās ēkās tiek nodrošināta, izmantojot centralizētu siltumapgādi vai centralizētu aukstumapgādi, vai ja šādas ēkas galvenokārt izmanto savas koplietošanas apkures vai aukstumapgādes sistēmas, dalībvalstis nodrošina, ka tajās ir ieviesti pārredzami, publiski pieejami valsts noteikumi par to, kā sadala izmaksas par siltumenerģijas, aukstumapgādes enerģijas vai mājsaimniecības karstā ūdens patēriņu šādās ēkās, lai nodrošinātu, ka pārredzami un precīzi tiek uzskaitīts individuālais patēriņš. Attiecīgos gadījumos šādos noteikumos iekļauj pamatnostādnes par to, kā sadalīt maksu par enerģiju, ko izmanto šādi:

- a) mājsaimniecības karstā ūdens apgādei;
- b) siltuma starojumam no ēkas konstrukcijām un koplietošanas telpu apsildei, ja kāpņutelpas un gaiteni ir aprīkoti ar radiatoriem;
- c) dzīvokļu siltumapgādei vai aukstumapgādei.

9.c pants

Attālinātas nolasīšanas prasība

1. Direktīvas 9.a un 9.b panta nolūkā skaitītāji un siltummaksas sadalītāji, kas uzstādīti pēc 2020. gada 25. oktobra, ir attālināti nolasāmas ierīces. Turpina piemērot tehniskās iespējamības un rentabilitātes nosacījumus, kas izklāstīti 9.b panta 1. punktā.

2. No 2027. gada 1. janvāra skaitītāju un siltummaksas sadalītājus, kas nav attālināti nolasāmi, bet ir jau uzstādīti, dara attālināti nolasāmus vai aizstāj ar attālināti nolasāmām ierīcēm, izņemot gadījumus, ja attiecīgā dalībvalsts ir pierādījusi, ka tas nav rentabli.”;

7) direktīvas 10. pantu groza šādi:

- a) nosaukumu aizstāj ar šādu:

“Gāzes un elektroenerģijas rēķinu informācija”;

- b) panta 1. punkta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“1. Ja galalietotājiem nav Direktīvā 2009/72/EK un Direktīvā 2009/73/EK minēto viedskaitītāju, dalībvalstis līdz 2014. gada 31. decembrim nodrošina, lai rēķinu informācija par elektroenerģiju un gāzi būtu uzticama, precīza un balstīta faktiskajā patēriņā saskaņā ar VII pielikuma 1.1. punktu, kur tas ir tehniski iespējams un ekonomiski pamatots.”;

8) iekļauj šādu pantu:

“10.a pants

Siltumapgādes, aukstumapgādes un māsasaimniecības karstā ūdens apgādes rēķinu un patēriņa informācija

1. Ja skaitītāji vai siltummaksas sadalītāji ir uzstādīti, dalībvalstis nodrošina, ka uzticama, precīza un uz faktisko patēriņu vai siltummaksas sadalītāja rādījumiem balstīta rēķinu un patēriņa informācija saskaņā ar VIIa pielikuma 1. un 2. punktu tiek sniegta visiem galaizmantotājiem, proti, fiziskām vai juridiskām personām, kuras pārēk siltumapgādi, aukstumapgādi vai māsasaimniecības karstā ūdens apgādi savam gala patēriņam, vai fiziskām vai juridiskām personām, kuras izmanto atsevišķu ēku vai daudzdzīvokļu vai daudzfunkcionālas ēkas vienību, kam siltumapgādi, aukstumapgādi vai māsasaimniecības karsto ūdeni nodrošina no centrāla avota, un kurām nav tieša vai individuāla līguma ar energopiegādātāju.

Šo pienākumu var izpildīt – ja to ir paredzējusi dalībvalsts, izņemot gadījumus, kad patēriņa uzskaitē ir dalīta saskaņā ar 9.b pantu, pamatojoties uz siltummaksas sadalītājiem, – izmantojot sistēmu, saskaņā ar kuru galalietotāji vai galaizmantotāji paši regulāri nolasa un paziņo skaitītāja rādījumus. Tikai tad, ja galalietotājs vai galaizmantotājs nav iesniedzis skaitītāja rādījumu par konkrētu apmaksas periodu, rēķinu izraksta, balstoties uz patēriņa aplēsi vai fiksētu likmi.

2. Dalībvalstis:

- a) paredz, ka, ja ir pieejama informācija par galaizmantotājiem izrakstītajiem enerģijas rēķiniem un agrāko patēriņu vai siltummaksas sadalītāja rādījumiem, to pēc galaizmantotāja pieprasījuma dara pieejamu galaizmantotāja izraudzītam energopakalpojumu sniedzējam;
- b) nodrošina, lai galalietotājiem tiktu piedāvāta iespēja rēķinu informāciju un rēķinus saņemt elektroniskā formātā;
- c) nodrošina, lai visiem galaizmantotājiem saskaņā ar VIIa pielikuma 3. punktu līdz ar rēķinu, tiktu sniegta skaidra un saprotama informācija;
- d) veicina kiberdrošību un nodrošina galaizmantotāju privātuma un datu aizsardzību saskaņā ar piemērojamajām Savienības tiesībām;

Dalībvalstis var paredzēt, ka pēc galalietotāja pieprasījuma rēķina informācijas sniegšana nav uzskatāma par maksājuma pieprasījumu. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka tiek piedāvāta elastīga kārtība faktisko maksājumu veikšanai.

3. Dalībvalstis izlemj, kam jābūt atbildīgam par 1. un 2. punktā minētās informācijas sniegšanu galaizmantotājiem bez tieša vai individuāla līguma ar energopiegādātāju.”;

9) direktīvas 11. pantu aizstāj ar šādu:

“11. pants

Maksa par piekļuvi elektroenerģijas un gāzes uzskaites un rēķinu informācijai

Dalībvalstis nodrošina, lai rēķinus un rēķinu informāciju par enerģijas patēriņu galalietotāji saņemtu bez maksas un lai galalietotāji pienācīgā veidā un bez maksas varētu piekļūt saviem patēriņa datiem.”;

10) iekļauj šādu pantu:

“11.a pants

Maksa par piekļuvi siltumenerģijas, aukstumapgādes un māsasaimniecības karstā ūdens uzskaites un rēķinu un patēriņa informācijai

1. Dalībvalstis nodrošina, lai rēķinus un rēķinu informāciju par enerģijas patēriņu galaizmantotāji saņemtu bez maksas un lai galaizmantotāji pienācīgā veidā un bez maksas varētu piekļūt saviem patēriņa datiem.

2. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta izmaksas, kas rodas, sagatavojot rēķinu informāciju par individuālo siltumenerģijas, aukstumapgādes enerģijas un māsasaimniecības karstā ūdens patēriņu daudzdzīvokļu un daudzfunkcionālas ēkās saskaņā ar 9.b pantu, sadala, ievērojot bezpeļņas principu. Izmaksas, kas rodas, ja minēto uzdevumu uztic trešai personai, piemēram, pakalpojuma sniedzējam vai vietējam enerģijas piegādātājam, un kas ietver faktiskā individuālā patēriņa mērīšanas, sadales un uzskaites izmaksas šādās ēkās, var prasīt segt galaizmantotājiem, ciktāl šādas izmaksas ir pamatotas.

3. Lai nodrošinātu, ka izmaksas par 2. punktā minētajiem dalītās uzskaites pakalpojumiem ir saprātīgas, dalībvalstis var stimulēt konkurenci minētajā pakalpojumu sektorā, veicot piemērotus pasākumus, piemēram, iesakot vai kā citādi veicinot konkursu izmantošanu un/vai tādu savietojamu ierīču un sistēmu izmantošanu, kas atvieglo pāreju starp pakalpojumu sniedzējiem.”;

11) direktīvas 15. pantā iekļauj šādu punktu:

“2.a Līdz 2020. gada 31. decembrim Komisija pēc apspriešanās ar attiecīgajām ieinteresētajām personām izstrādā vienotu metodiku, lai rosinātu tīklu operatorus samazināt zaudējumus, īstenot rentablu un energoefektīvu ieguldījumu programmu infrastruktūrā un pienācīgi aprēķināt energoefektivitāti un tīkla elastību.”;

12) direktīvas 20. pantā iekļauj šādus punktus:

“3.a Lai mobilizētu privāto finansējumu energoefektivitātes pasākumiem un ar energoefektivitāti saistītai renovācijai saskaņā ar Direktīvu 2010/31/ES, Komisija rīkos dialogu gan ar publiskā, gan privātā finansējuma iestādēm, lai apzinātu iespējamās veicamās darbības.

3.b Šā panta 3.a punktā minētās darbības ietver:

a) kapitāla investīciju energoefektivitātē piesaistīšanu, apsverot plašāko enerģijas ietaupījumu ietekmi uz finanšu riska pārvaldību;

b) labāku datu par energoefektivitāti un finanšu efektivitāti nodrošināšanu:

i) turpinot izskatīt, kā investīcijas energoefektivitātē uzlabo pamatā esošo aktīvu vērtību;

ii) atbalstot pētījumus nolūkā novērtēt, kā tiek naudas izteiksmē izteikti ar enerģiju nesaistītie ieguvumi no investīcijām energoefektivitātē.

3.c Lai mobilizētu privāto finansējumu energoefektivitātes pasākumiem un ar energoefektivitāti saistītai renovācijai dalībvalstis, īstenojot šo direktīvu:

a) apsver iespējas uzlabot energoauditu izmantošanu saskaņā ar 8. pantu ar mērķi ietekmēt lēmumu pieņemšanu;

b) optimāli izmanto iniciatīvas “Energoviedu ēku vieda finansēšana” iespējas un piedāvātos instrumentus.

3.d Līdz 2020. gada 1. janvārim Komisija sniedz norādījumus dalībvalstīm par privāto investīciju piesaistīšanu.”

13) direktīvas 22. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 23. pantu, lai šo direktīvu grozītu, pielāgojot tehnikas attīstībai I līdz V, VII līdz X un XII pielikumā noteiktās vērtības, aprēķina metodes, iepriekš noteiktu primārās enerģijas koeficientu un prasības.”;

14) direktīvas 23. pantu groza šādi:

a) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Pilnvaras pieņemt 22. pantā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no 2018. gada 24. decembra. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.”;

b) iekļauj šādu punktu:

“3.a Pirms deleģētā akta pieņemšanas Komisija apspriežas ar ekspertiem, kurus katra dalībvalsts iecēlusi saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu (*).

(*) OV L 123, 12.5.2016., 1. lpp.”;

15) direktīvas 24. pantu groza šādi:

a) iekļauj šādu punktu:

“4.a Enerģētikas savienības stāvokļa apskata kontekstā Komisija saskaņā ar Regulas (ES) 2018/1999 35. panta 1. punktu un 2. punkta c) apakšpunktu ziņo par CO₂ emisiju tirgus darbību, ņemot vērā apsvērumus par ietekmi uz šīs direktīvas īstenošanu.”;

b) pievieno šādus punktus:

“12. Līdz 2019. gada 31. decembrim Komisija izvērtē, cik efektīvi 8. panta 4. punkta piemērošanas nolūkā tiek īstenota mazo un vidēju uzņēmumu definīcija, un iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei. Pēc iespējas drīz pēc minētā ziņojuma iesniegšanas Komisija attiecīgā gadījumā pieņem leģislatīvo aktu priekšlikumus.”;

13. Līdz 2021. gada 1. janvārim Komisija veic izvērtējumu par to, kāds ir energoefektivitātes potenciāls enerģijas pārveidošanas, pārveides, pārvades, transportēšanas un uzglabāšanas ziņā, un iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei. Vajadzības gadījumā minētajam ziņojumam pievieno leģislatīvo aktu priekšlikumus.

14. Ja vien pa šo laiku nav ierosinātas izmaiņas mazumtirdzniecības tirgus noteikumos, kas paredzēti Direktīvā 2009/73/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu, Komisija līdz 2021. gada 31. decembrim veic izvērtējumu un iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei par noteikumiem saistībā ar dabasgāzes uzskaiti, rēķinu vai patēriņa informāciju, lai attiecīgā gadījumā panāktu to atbilstību attiecīgajiem noteikumiem par elektroenerģiju, kas paredzēti Direktīvā 2009/72/EK, lai pastiprinātu patērētāju aizsardzību un ļautu galalietotājiem saņemt regulārāku, skaidru un aktualizētu informāciju par viņu dabasgāzes patēriņu un ļautu viņiem regulēt savu enerģijas izmantošanu. Pēc iespējas drīz pēc minētā ziņojuma iesniegšanas Komisija attiecīgā gadījumā pieņem tiesību aktu priekšlikumus.

15. Līdz 2024. gada 28. februārim un turpmāk ik pēc pieciem gadiem Komisija novērtē šo direktīvu un iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei.

Minētajā novērtējumā iekļauj:

- a) izvērtējumu tam, vai pēc 2030. gada korigēt 5. pantā noteiktās prasības un alternatīvo pieeju;
- b) izvērtējumu tam, kāda ir šīs direktīvas vispārējā efektivitāte un vai ir vajadzīgs pielāgot Savienības energoefektivitātes politiku saskaņā ar 2015. gada Parīzes nolīguma par klimata pārmaiņām, ko pieņēma pēc Apvienoto Nāciju Organizācijas Vispārējās konvencijas par klimata pārmaiņām pušu konferences 21. sesijas (*), mērķiem un ņemot vērā ekonomikas un inovāciju attīstību.

Minētajam ziņojumam vajadzības gadījumā pievieno priekšlikumus turpmākiem pasākumiem.

(*) OV L 282, 19.10.2016., 4. lpp.”;

16) pielikumus groza saskaņā ar šīs direktīvas pielikumu.

2. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības līdz 2020. gada 25. jūnijam.

Tomēr dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu 1. panta 5. līdz 10. punktu un pielikuma 3. un 4. punktu līdz 2020. gada 25. oktobrim.

Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu minēto noteikumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

3. pants

Šī direktīva stājas spēkā trešajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

4. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2018. gada 11. decembrī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
A. TAJANI

Padomes vārdā –
priekšsēdētāja
J. BOGNER-STRAUSS

PIELIKUMS

Direktīvas 2012/27/ES pielikumus groza šādi:

1) direktīvas IV pielikuma 3. zemspītras piezīmi aizstāj ar šādu:

“(3) Piemērojams, ja enerģijas ietaupījumu aprēķina primārās enerģijas izteiksmē, izmantojot augšupēju pieeju, ko balsta uz enerģijas galapatēriņu. Attiecībā uz elektroenerģijas ietaupījumu (kWh) dalībvalstis piemēro ar pārredzamām metodēm noteiktu koeficientu, pamatojoties uz valsts apstākļiem, kas ietekmē primārās enerģijas patēriņu, lai nodrošinātu precīzu reālo ietaupījumu aprēķinu. Minētie apstākļi ir pamatoti, pārbaudāmi, un to pamatā ir objektīvi un nediskriminējoši kritēriji. Attiecībā uz elektroenerģijas ietaupījumu (kWh) dalībvalstis var piemērot iepriekš noteiktu koeficientu 2,1 vai izmantot rīcības brīvību – noteikt atšķirīgu koeficientu ar nosacījumu, ka to var pamatot. To darot, dalībvalstis ņem vērā energoresursu struktūru, kas iekļauta integrētajos valsts enerģētikas un klimata plānos, kuri jāpaziņo Komisijai saskaņā ar Regulu (ES) 2018/1999. Līdz 2022. gada 25. decembrim un pēc tam ik pēc četriem gadiem Komisija pārskata iepriekš noteikto koeficientu, pamatojoties uz novērotajiem datiem. Minēto pārskatīšanu veic, ņemot vērā tās ietekmi uz citiem Savienības tiesību aktiem, piemēram, Direktīvu 2009/125/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes 2017. gada 4. jūlija Regulu (ES) 2017/1369, ar ko izveido energomarķējuma satvaru un atceļ Direktīvu 2010/30/ES (OV L 198, 28.7.2017., 1. lpp.)”;

2) direktīvas V pielikumu aizstāj ar šādu:

“V PIELIKUMS

Kopīgas metodes un principi, lai aprēķinātu energoefektivitātes pienākuma shēmu vai citu to politikas pasākumu ietekmi, kuri veikti saskaņā ar 7., 7.a un 7.b pantu un 20. panta 6. punktu:

1. Enerģijas ietaupījuma (izņemot tā, ko rada nodokļu pasākumi) aprēķināšanas metodes 7., 7.a un 7.b panta un 20. panta 6. punkta vajadzībām.

Lai aprēķinātu enerģijas ietaupījumu, atbildīgās, iesaistītās vai pilnvarotās puses vai īstenojošās publiskās iestādes var izmantot turpmāk uzskaitītās metodes:

- paredzamais ietaupījums, izmantojot salīdzināšanu ar neatkarīgi konstatētiem iepriekšējo enerģijas ietaupījumu rezultātiem līdzīgās iekārtās. Šādu vispārējo pieeju apzīmē “*ex ante*”;
- uzskaitītais ietaupījums, saistībā ar kuru jāņem vērā, ka ar pasākumu vai pasākumu kopumu panākto ietaupījumu nosaka, reģistrējot faktisko enerģijas izmantojuma samazinājumu un pienācīgi ņemot vērā tādus faktorus kā papildināmība, noslogojums, ražošanas līmeņi un laika apstākļi, kas var ietekmēt patēriņu. Šādu vispārējo pieeju apzīmē “*ex post*”;
- mērogotais ietaupījums, kam izmanto ietaupījuma tehniskās aplēses. Šo pieeju drīkst izmantot tikai tad, ja attiecībā uz kādu konkrētu iekārtu ir grūti iegūt pilnīgi precīzi izmērītus datus vai šādu datu ieguve būtu nesamērīgi dārga, piemēram, nomainot kompresoru vai elektromotoru, attiecībā uz kuriem tika iegūta neatkarīga informācija par ietaupījumu, ar citiem, kuru kWh rādītāji ir atšķirīgi, vai tad, ja šīs aplēses, pamatojoties uz valsts noteiktām metodēm un kritērijiem, iegūst kvalificēti vai akreditēti eksperti, kuri darbojas neatkarīgi no atbildīgajām, iesaistītajām vai pilnvarotajām pusēm;
- apsekotais ietaupījums, proti, tiek noteikta patērētāju reakcija uz padomēm, informācijas kampaņām, marķējuma vai sertificēšanas shēmām vai viedo uzskaiti. Šo pieeju drīkst izmantot tikai attiecībā uz ietaupījumu, ko rada izmaiņas patērētāju paradumos. To neizmanto, lai noteiktu ietaupījumu, ko panāk, veicot fiziskus pasākumus.

2. Nosakot kāda energoefektivitātes pasākuma radīto enerģijas ietaupījumu 7., 7.a un 7.b panta un 20. panta 6. punkta vajadzībām, piemēro šādus principus:

- jāpierāda, ka ietaupījumi ir ietaupījumi papildus tiem, kuri rastos jebkurā gadījumā bez atbildīgo, iesaistīto vai pilnvaroto pušu, vai īstenojošo publisko iestāžu darbības. Lai noteiktu ietaupījumu, ko var deklarēt kā papildu ietaupījumu, dalībvalstis rēķinās ar to, kā enerģijas

izmantojums un pieprasījums mainītos, ja nebūtu attiecīgā politikas pasākuma, ņemot vērā vismaz šādus faktorus: enerģijas patēriņa tendences, patērētāju paradumu izmaiņas, tehnikas progress un citu Savienības un valsts līmenī īstenotu pasākumu radītas izmaiņas;

- b) ietaupījumus, ko rada obligātu Savienības tiesību aktu īstenošana, uzskata par ietaupījumiem, kas būtu radušies jebkurā gadījumā, tāpēc tos nedeklarē kā enerģijas ietaupījumu 7. panta 1. punkta nolūkā. Atkāpjoties no minētās prasības ietaupījumus, kas saistīti ar esošo ēku renovāciju, var deklarēt kā enerģijas ietaupījumus 7. panta 1. punkta nolūkā ar noteikumu, ka tiek nodrošināts šī pielikuma 3. punkta h) apakšpunktā minētais būtiskuma kritērijs. Ietaupījums, kas izriet no to valsts minimālo prasību īstenošanas, kuras attiecībā uz jaunām ēkām noteiktas pirms Direktīvas 2010/31/ES transponēšanas, var deklarēt kā enerģijas ietaupījumus 7. panta 1. punkta a) apakšpunkta nolūkā ar noteikumu, ka tiek nodrošināts šī pielikuma 3. punkta h) apakšpunktā minētais būtiskuma kritērijs un dalībvalstis par minēto ietaupījumu ir ziņojušas savos valsts energoefektivitātes rīcības plānos saskaņā ar 24. panta 2. punktu;
- c) atzīt var tikai tādus ietaupījumus, kas pārsniedz šādus līmeņus:
- i) Savienības emisijas standarti jauniem pasažieru automobiļiem un jauniem vieglajiem kravas transportlīdzekļiem pēc Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 443/2009 (*) un (ES) Nr. 510/2011 (***) īstenošanas;
- ii) Savienības prasības par konkrētu energopatēriņu ietekmējošu ražojumu izņemšanu no tirgus pēc īstenošanas pasākumu ieviešanas saskaņā ar Direktīvu 2009/125/EK;
- d) ir atļauta politika, kuras mērķis ir veicināt ražojumu, aprīkojuma, transporta sistēmu, transportlīdzekļu un degvielu, ēku un ēku elementu, procesu vai tirgu augstāku līmeņu energoefektivitāti;
- e) pasākumus, ar kuriem veicina maza apjoma atjaunojamo energoresursu tehnoloģiju ierīkošanu uz ēkām vai tajās, var ņemt vērā, lai izpildītu direktīvas 7. panta 1. punktā minēto prasīto enerģijas ietaupījumu, ar noteikumu, ka tie izraisa pārbaudāmu un izmērāmu vai aplēšamu enerģijas ietaupījumu. Enerģijas ietaupījumu aprēķins atbilst šā pielikuma prasībām;
- f) attiecībā uz politiku, kas paātrina efektīvāku ražojumu un transportlīdzekļu nonākšanu aprītē, ietaupījumu drīkst deklarēt pilnā apmērā, ar noteikumu, ka tiek pierādīts, ka šāda nonākšana aprītē notiek pirms ražojuma vai transportlīdzekļa paredzamā vidējā kalpošanas laika beigām vai pirms ražojums vai transportlīdzeklis parasti tiktu aizstāts, un ietaupījumi tiek deklarēti tikai par periodu līdz aizstājamā ražojuma vai transportlīdzekļa paredzamā vidējā kalpošanas laika beigām;
- g) veicinot energoefektivitātes pasākumu nonākšanu aprītē, dalībvalstis attiecīgos gadījumos nodrošina ražojumu, pakalpojumu un uzstādīšanas pasākumu kvalitātes standartu uzturēšanu vai ieviešanu, ja šādu standartu nav;
- h) lai ņemtu vērā reģionālās klimatiskās atšķirības, dalībvalstis ir tiesīgas izvēlēties ietaupījuma koriģēšanu atbilstoši standarta vērtībai vai pieskaņot dažādos enerģijas ietaupījumus, ņemot vērā reģionos pastāvošās temperatūras atšķirības;
- i) aprēķinot enerģijas ietaupījumu, ņem vērā pasākumu dzīves ilgumu un koeficientu, ar kādu ietaupījumi laika gaitā samazinās. Minētajā aprēķinā ieskaita ietaupījumu, ko ar katru atsevišķu darbību iegūs laikposmā no tās īstenošanas dienas līdz attiecīgi 2020. gada 31. decembrim vai 2030. gada 31. decembrim. Kā alternatīvu dalībvalstis var izveidot citu metodi, ar ko paredzēts sasniegt vismaz tādu pašu kopējā ietaupījuma apjomu. Izmantojot citu metodi, dalībvalstis nodrošina, ka kopējais ar minēto metodi iegūtais aprēķinātais enerģijas ietaupījuma apjoms nepārsniedz enerģijas ietaupījuma apjomu, kas būtu radies, ja aprēķinā tiktu skaitīts ietaupījums, ko ar katru atsevišķu darbību sasniegs laikposmā no tās īstenošanas dienas līdz attiecīgi 2020. gada 31. decembrim vai 2030. gada 31. decembrim. Dalībvalstis savos integrētajos valsts enerģētikas un klimata plānos saskaņā ar Regulu (ES) 2018/1999 sīki apraksta citu metodi un noteikumus, kas ir paredzēti, lai nodrošinātu, ka tiek izpildīta saistošā aprēķināšanas prasība.
3. Dalībvalstis nodrošina, ka tiek izpildītas šādas prasības attiecībā uz politikas pasākumiem, ko veic saskaņā ar 7.b pantu un 20. panta 6. punktu:
- a) ar politikas pasākumiem un atsevišķām darbībām tiek gūts verificējams enerģijas galapatēriņa ietaupījums;

- b) ir skaidri noteikta attiecīgi katras iesaistītās puses, pilnvarotās puses vai īstenojošās publiskās iestādes atbildība;
  - c) panākto vai panākamo enerģijas ietaupījumu nosaka pārredzamā veidā;
  - d) enerģijas ietaupījuma apjoms, kas ir prasīts vai jāpanāk, īstenojot politikas pasākumu, ir izteikts kā galapatēriņš vai kā primārās enerģijas patēriņš, izmantojot IV pielikumā noteiktos pārrēķina koeficientus;
  - e) tiek sniegts gada pārskats par pilnvaroto pušu, iesaistīto pušu vai īstenojošo publisko iestāžu panākto enerģijas ietaupījumu, kā arī dati par enerģijas ietaupījuma gada tendenci, un šī informācija tiek publiskota;
  - f) tiek veikts rezultātu monitorings un tiek veikti piemēroti pasākumi, ja panāktais progress nav pietiekams;
  - g) enerģijas ietaupījumu, kas gūts no atsevišķas darbības, deklarē tikai viena puse;
  - h) ir pierādīts, ka iesaistītās puses, pilnvarotās puses vai īstenojošās publiskās iestādes darbības ir būtiskas deklarēto enerģijas ietaupījumu sasniegšanai.
4. Nosakot enerģijas ietaupījumu, ko dod ar nodokļiem saistīti politikas pasākumi, kas īstenoti saskaņā ar 7.b pantu, piemēro šādus principus:
- a) atzīst tikai tādu enerģijas ietaupījumu, kas gūts, piemērojot nodokļu pasākumus, kuri pārsniedz kurināmajam piemērojamos nodokļu minimālos līmeņus, kā paredzēts Padomes Direktīvās 2003/96/EK (***) vai 2006/112/EK (****);
  - b) cenu elastīgumam enerģijas nodokļu pasākumu ietekmes aprēķināšanas vajadzībām atspoguļo enerģijas pieprasījuma reaģēšanu uz cenu izmaiņām, un to aplēš, pamatojoties uz neseniem un reprezentatīviem oficiāliem datu avotiem;
  - c) enerģijas ietaupījumus, ko dod nodokļu politikas papildu instrumenti, tostarp fiskāli stimuli vai iemaksas fondā, uzskaita atsevišķi.
5. Paziņojums par metodoloģiju
- Dalībvalstis saskaņā ar Regulu (ES) 2018/1999 informē Komisiju par savu priekšlikumu sīki izstrādātai metodoloģijai energoefektivitātes pienākuma shēmu darbībai un par 7.a un 7.b pantā un 20. panta 6. punktā minētajiem alternatīvajiem pasākumiem. Izņemot gadījumus, kas attiecas uz nodokļiem, paziņojumā iekļauj šādu informāciju:
- a) enerģijas ietaupījuma līmenis, kas prasīts saskaņā ar 7. panta 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktu, vai ietaupījums, ko paredzēts sasniegt visā laikposmā no 2021. gada 1. janvāra līdz 2030. gada 31. decembrim;
  - b) atbildīgās, iesaistītās vai pilnvarotās puses, vai īstenojošās publiskās iestādes;
  - c) mērķa nozares;
  - d) politikas pasākumi un atsevišķās darbības, tostarp paredzamais katra pasākuma kopējais kumulatīvo enerģijas ietaupījumu apmērs;
  - e) energoefektivitātes pienākuma shēmas pienākuma laikposma ilgums;
  - f) politikas pasākumā paredzētās darbības;
  - g) aprēķina metodoloģija, tostarp tas, kā noteikta papildināmība un būtiskums un kādas metodoloģijas un kritēriji ir izmantoti paredzamā un mērogotā ietaupījuma noteikšanai;
  - h) pasākumu ilgumi un tas, kā tie tiek aprēķināti vai uz ko tie pamatojas;
  - i) pieeja, kas izmantota, lai ņemtu vērā dalībvalstī pastāvošās klimatiskās atšķirības;
  - j) pārraudzības un verifikācijas sistēmas pasākumiem saskaņā ar 7.a un 7.b pantu un tas, kā tiek nodrošināta to neatkarība no atbildīgajām, iesaistītajām vai pilnvarotajām pusēm;
  - k) gadījumos, kas attiecas uz nodokļiem:
    - i) mērķa nozares un nodokļu maksātāju segments;
    - ii) īstenojošā publiskā iestāde;

- iii) paredzamais ietaupījums;
- iv) nodokļu pasākuma ilgums; un
- v) aprēķināšanas metodoloģija, tostarp, izmantotie cenu elastīgumi un kā tie ir noteikti.

- (*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 443/2009 (2009. gada 23. aprīlis), ar ko, īstenojot daļu no Kopienas integrētās pieejas CO₂ emisiju samazināšanai no vieglajiem transportlīdzekļiem, nosaka emisijas standartus jauniem vieglajiem automobiļiem (OV L 140, 5.6.2009., 1. lpp.).
- (**) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 510/2011 (2011. gada 11. maijs) par emisiju standartu noteikšanu jauniem vieglajiem kravas automobiļiem saistībā ar Savienības integrēto pieeju vieglo transportlīdzekļu CO₂ emisiju samazināšanai (OV L 145, 31.5.2011., 1. lpp.).
- (***) Padomes Direktīva 2003/96/EK (2003. gada 27. oktobris), kas pārkārto Kopienas noteikumus par nodokļu uzlikšanu energoproduktiem un elektroenerģijai (OV L 283, 31.10.2003., 51. lpp.).
- (****) Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 11.12.2006., 1. lpp.).”;

3) VII pielikuma nosaukumu aizstāj ar šādu:

“Minimālās prasības attiecībā uz elektroenerģijas un gāzes faktiskajā patēriņā balstītiem rēķiniem un rēķinu informāciju”;

4) iekļauj šādu pielikumu:

“VII a PIELIKUMS

Minimālās prasības attiecībā uz rēķiniem un siltumapgādes, aukstumapgādes un māsasaimniecības karstā ūdens patēriņa informāciju

1. Faktiskajā patēriņā vai siltummaksas sadalītāju rādījumos balstīti rēķini

Lai ļautu galaizmantotājiem pielāgot savu enerģijas patēriņu, rēķini tiek sagatavoti vismaz reizi gadā, balstoties uz faktisko patēriņu vai siltummaksas sadalītāju rādījumiem.

2. Rēķinu vai patēriņa informācijas sniegšanas biežums

No 2020. gada 25. oktobra, ja ir uzstādīti attālināti nolasāmi skaitītāji vai siltummaksas sadalītāji, faktiskajā patēriņā vai siltummaksas sadalītāju rādījumos balstītu rēķinu vai patēriņa informāciju nodrošina galaizmantotājiem vismaz reizi ceturksnī pēc pieprasījuma vai gadījumā, ja galapatērētāji ir izvēlējušies saņemt elektroniskus rēķinus, vai citos gadījumos – divas reizes gadā.

No 2022. gada 1. janvāra, ja ir uzstādīti attālināti nolasāmi skaitītāji vai siltummaksas sadalītāji, faktiskajā patēriņā vai siltummaksas sadalītāju rādījumos balstītu rēķinu vai patēriņa informāciju nodrošina galaizmantotājiem vismaz reizi mēnesī. To var arī darīt pieejamu internetā un] atjaunināt tik bieži, cik to atļauj izmantotās mērierīces un sistēmas. Attiecībā uz siltumapgādi un aukstumapgādi no minētās prasības var atkāpties laikā, kas nav siltumapgādes/aukstumapgādes sezona.

3. Rēķinā ietvertās informācijas minimums

Dalībvalstis nodrošina, lai galaizmantotājiem skaidrā un saprotamā veidā faktiskajā patēriņā vai siltummaksas sadalītāju rādījumos balstītos rēķinos vai līdz ar tiem būtu pieejama šāda informācija:

- a) pašreizējās faktiskās cenas un enerģijas faktiskais patēriņš vai kopējie siltummaksas un siltummaksas sadalītāju rādījumi;
- b) informācija par izmantotā kurināmā struktūru un ar to saistīto ikgadējo siltumnīcefekta gāzu emisiju apjomu, tostarp galaizmantotājiem ar centralizētu siltumapgādi vai centralizētu aukstumapgādi, un dažādu piemēroto nodokļu, nodevu un tarifu apraksts. Dalībvalstis var ierobežot tvērumu, ar kādu tiek piemērota prasība sniegt informāciju par siltumnīcefekta gāzu emisijām, nosakot, ka tā attiecas vienīgi uz enerģiju, kas nodrošināta no centralizētām siltumapgādes sistēmām, kuru kopējā nominālā ievadītā siltumjauca pārsniedz 20 MW;

- c) galaizmantotāju pašreizējā siltumapgādes un aukstumapgādes enerģijas patēriņa salīdzinājumi grafiskā veidā ar patēriņu tajā pašā laikposmā iepriekšējā gadā, ar klimatisko apstākļu korekciju;
- d) informācija saziņai ar galalietotāju organizācijām, enerģētikas aģentūrām vai līdzīgām struktūrām, tostarp tīmekļa vietņu adreses, kur var iegūt informāciju par pieejamajiem energoefektivitātes uzlabošanas pasākumiem, salīdzinošus datus par galaizmantotāju profiliem un objektīvas enerģiju patēriņojošo iekārtu tehniskās specifikācijas;
- e) informācija par dalībvalstīs piemērojamajām saistītajām sūdzību iesniegšanas procedūrām, ombuda pakalpojumiem vai alternatīviem strīdu izšķiršanas mehānismiem;
- f) salīdzinājumi ar tādas pašas patērētāju kategorijas vidējo normalizēto vai etalona galaizmantotāju. Elektronisko rēķinu gadījumā šādus salīdzinājumus var darīt pieejamus tiešsaistē un norādīt līdztekus rēķiniem.

Ja rēķina pamatā nav faktiskais patēriņš vai siltummaksas sadalītāju rādījumi, tajos iekļauj skaidru un saprotamu paskaidrojumu par to, kā tika aprēķināta rēķinā norādītā summa, un vismaz d) un e) apakšpunktā minēto informāciju.”;

5) direktīvas IX pielikuma 1. daļas ceturta punkta g) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“g) ekonomiskā analīze. Ietekmju pārskats

Ekonomiskajā analīzē ņem vērā visus attiecīgos ekonomikas ietekmes faktorus.

Dalībvalstis var izvērtēt un savā lēmumu pieņemšanā ņemt vērā izmaksas un enerģijas ietaupījumus, ko gūst, saistībā ar analizētajiem risinājumiem palielinot enerģijas piegādes elastīgumu un labāk izmantojot elektroenerģijas tīklus, tostarp iekonomētās izmaksas un ietaupījumu no samazinātiem infrastruktūras ieguldījumiem.

Pirmajā daļā minētās izmaksas un ieguvumi ietver vismaz turpmāk minēto:

i) ieguvumi

- patērētāja ieguvums (siltumapgāde un elektroenerģija),
- ārējie ieguvumi, piemēram, ar vidi, siltumnīcefekta gāzu emisijām, veselību un drošību saistīti ieguvumi, kad vien tas iespējams,
- ietekme uz darba tirgu, energoapgādes drošība un konkurētspēja, kad vien tas iespējams;

ii) izmaksas

- iekārtu un aprīkojuma kapitāla izmaksas,
- saistīto enerģētikas tīklu kapitāla izmaksas,
- mainīgās un fiksētās ekspluatācijas izmaksas,
- enerģijas izmaksas,
- ar vidi, veselību un drošību saistītās izmaksas, kad vien tas iespējams,
- darba tirgus izmaksas, energoapgādes drošība un konkurētspēja, kad vien tas iespējams.”;

6) direktīvas XII pielikuma pirmās daļas a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) izveido un publisko standarta noteikumus saistībā ar to izmaksu uzņemšanos un sadali, kas saistītas ar tehniskiem pielāgojumiem, piemēram, tīkla pieslēgumiem, tīkla pastiprinājumiem un jaunu tīklu ieviešanu, uzlabotu tīkla darbību un noteikumiem par nediskriminējošu tīkla kodeksu īstenošanu, kuri ir nepieciešami, lai integrētu jaunus ražotājus, kas augstas efektivitātes koģenerācijas režīmā saražoto elektroenerģiju piegādā savstarpēji savienotā tīklā.”.